

For renteforsikringer, der falder ind under lov nr. 260 af 2. oktober 1956 om prístalsreguleret alderdomsforsikring og alderdomsopsparring, omfatter skattepligten tillige eventuelle indekstillaeg fra staten med deres fulde beløb”.

4. Til § 9, stk. 1, næstsidste punktum, føjes:

„ligesom reglen i § 5 d ikke finder anvendelse på de fra sådanne indskud hidrørende udbetalinger.“

§ 2.

Ændringerne i § 1 finder første gang anvendelse ved skatteligningen for skatteåret 1963-64.

§ 3.

Finansministeren fastsætter de nærmere regler for gennemførelsen af denne lov.

Bemærkninger til lovforslaget.

Forslaget, som går ud på at lempe beskatningen af løbende udbetalinger fra visse forsikringsordninger samt fra pensionskasser, må ses i sammenhæng med den ved lov nr. 214 af 16. juni 1962 gennemførte forhøjelse af fradragsgrænserne for udgifter til kapitalforsikringer og indskud på kapitalbindingskonti m. v. fra 1 000 kr. og 600 kr. for henholdsvis forsørgere og ikke-forsørgere til henholdsvis 1 500 kr. og 1 000 kr.

Denne forhøjelse af fradragsgrænserne for udgifter til kapitalforsikringer m. v. indgik som led i de foranstaltninger til fremme af den private opsparing, der blev aftalt i forbindelse med vedtagelsen af loven om almindelig omsætningsafgift. I tilslutning hertil blev, som det fremgår af det pågældende folketingsudvalgs betænkning af 3. juni 1962, endvidere aftalt, at der skulle „gennemføres en ordning, så tilskyndelsen til at tegne pensionsforsikringer så vidt muligt ikke svækkes“.

Der er herved tænkt på følgende forskel mellem de gældende beskatningsregler for henholdsvis kapital- og renteforsikringer: Den ovenfor omtalte begrænsede fradragsret for bl. a. kapitalforsikringspræmier modsvares ikke af nogen beskatning af udbetalingen fra en kapitalforsikring, ej heller af den del heraf, der udgør rentetilvæksten før forsikringssummens udbetaling, hvorimod den — ubegrænsede — fradragsret, der normalt gælder for præmier vedrørende renteforsikringer m. v., modsvares af fuld indkomstbeskatning af de løbende udbetalinger, herunder også den del af disse, som hidrører fra rentetilvækst såvel før som efter udbetalingernes påbegyndelse.

Da de gældende skattebegunstigelser for kapitalforsikringer må forudsættes bibeholdt, må den svækkelse af tilskyndelsen til at tegne pensionsforsikringer, der kan følge af de ved ovennævnte lov af 16. juni 1962 forhøjede fradragsgrænser for kapitalforsikringspræmier, kunne undgås ved, at

man giver pensionsforsikringer en skattemæssigt gunstigere stilling end den nuværende.

På denne baggrund foreslås der åbnet mulighed for at vælge mellem begrænset og ubegrænset fradragsret for indbetalinger til visse forsikrings- og pensionsordninger med løbende udbetalinger med den virkning, at udbetalinger hidrørende fra begrænset fradragsberettigede indbetalinger kun delvis indkomstbeskattes. Forslaget går ud på, at de fra renteforsikringer m. v. af sidstnævnte kategori hidrørende udbetalinger vil være fritaget for indkomstbeskatning, for så vidt angår 30 pct. af udbetalingerne, jfr. herved at det fradrag, som ved beregningen af indtægtsbestemt invalide- og folkepension foretages i indtægter hidrørende fra livrenter m. v., udgør en tilsvarende procentdel.

Efter lovforslaget vil de ændrede beskatningsregler ikke omfatte alle pensionsordninger med løbende udbetalinger, men alene sådanne forsikrings- eller pensionskasseordninger, hvortil præmier eller bidrag, der er udredt af den skattepligtige selv, efter reglerne i § 1, stk. 1, litra c, 1. punktum, i lovbekendtgørelse nr. 263 af 16. juli 1962, har kunnet indbetales med fuld fradragsret.

Til de enkelte bestemmelser i lovforslagets § 1 bemærkes i øvrigt:

Til § 1, stk. 1, litra d.

Bestemmelserne i den gældende lovs § 1, stk. 1 litra d, nr. 1 og 2, foreslås sammenfattet under nr. 1, der kun afviger fra de hidtidige regler derved, at der som betingelse for at fratrage egne bidrag til kapitalpensionsordning nu alene foreskrives, at ordningen skal opfylde betingelserne i lovens § 3. Ifølge den gældende lov er fradragsretten for egne bidrag tillige betinget af, at ordningen opfylder betingelserne i lovens § 2, men da det ikke findes rimeligt, at disse betingelser, der vedrører arbejdsgiverens